

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

'Η βασίλισσα της Δανίας κι' ο 'Ισλανδός επίσκοπος. Το λάθος του πανιερωτάτου. Πόσα παιδιά είχε... ε άθεόφοδος. 'Ενα άναξαρχο περιστατικό που συνέβη στο έσκολεία μας Γεώργιο. Ο δημοδιδάσκαλος και τα... παιδιά του. Η κτηρονομία του άλογου του 'Θωνος. Τά ύπνορχα λόγια του 'εσολέας κλπ.

Κάποτε ή βασίλισσα της Δανίας επισκέφθηκε την πρωτεύουσα της 'Ισλανδίας και φιλοξενήθηκε από τον διαμαρτυρούμενο επίσκοπο του τόπου, έναν χαλιόκαρδο γηραιό 'Ισλανδό.

Μετά τό γεύμα, που δόθηκε προς τιμήν της βασίλισσας, ο 'Ισλανδός επίσκοπος ανέλαβε να της δείξει μερικά παραξενά κείνοβα και λουλούδια, που ίσθηζαν μέσα στον αίρτο της 'Αρχιεπισκοπής.

Καθώς λοιπόν περιπατούσαν μόνοι τους, ή βασίλισσα, που είχε πληροφορηθεί ότι ο επίσκοπος ήταν παντρομένος — ο γάμος επιτελείται στους διαμαρτυρούμενους κληρικούς — ρώτησε την Αιτού Πανιερωτήτα:

— Αλήθεια... Πόσα παιδιά έχετε, Πανιερωτάτε ;

— Επειδή όμως ή Δανική λέξις παιδιά εινε σχεδόν απαράλλαχτη με την 'Ισλανδική λέξις εσπόβατα, ο 'Ισλανδός επίσκοπος, ο οποίος δεν ήξερε και τόσο καλά ή Δανική γλώσσα, νόμισε πως ή βασίλισσα τον ρώτησε... πόσα πρόβατα έχει, και της άπάντησε άφελέστατα :

— Διόσκια, Μεγαλειότηά ή !

— Διόσκια ή !... φωνάζει κατάπληκτη ή βασίλισσα. Και πως μπορείτε και τά συντηρείτε τόσα πρόβατα ;

— Μπα ! Δεν εινε και δύσκολο, Μεγαλειότηά ή, αποκρίθηκε ο επίσκοπος χαμογελώντας. Τό χαλιόκαρι τά στέλνω στά βοσνά και βοσκουν και τον χειμώνα τά σπάζω και τά τρώω ή !
Κόσκιαλο ή βασίλισσα.

Κάποτε ο άειμνηστος βασιλεύς της 'Ελλάδος Γεώργιος Α' δέχτηκε σ' άκρόση τον δημοδιδάσκαλο του Δήμου Βρισησίων 'Εμμανουή και, σε μία στιγμή, πλώο στην κούβεντα, τον ρώτησε :

— Κι' έχετε πολλά παιδιά, διδάσκαλε ;

— Ο δημοδιδάσκαλος παρεξήγησε την ερώτηση του βασιλέως, ο οποίος τον ρωτούσε για τους μαθητάς του, και του αποκρίθηκε :

— Κανάνα, Μεγαλειότηά. Είνα άγαμος ή !

Κάποτε τό Ανώταρχο του άειμνηστου βασιλέως 'Θωνος είχε καταδικασθή να καταβάλη ένα χρηματικό ποσό σε κάποιον δικαιοόχο. Τό Ανώταρχο ήως, άν και του έκοινοποίηθή ή τελεσίδικος και έκτελεστή απόφασις του δικαστηρίου, διαστρασιόυε να καταβάλη τό ποσό, κι' έτσι ο δικαιοόχος άναγκάστηκε να παρωράλξη πρό των άναστόρων, μαζύ μ' έναν δικαστικό κλητήρα, και να κατασχη τό όλογο του βασιλέως, την όρα που θα τό δδηγούσε ένας ήπλοκόχος στον πελάτο.

Όταν έμειναν την κατάσχεσι οί αλλοιοί, έτρεξαν στον 'Θθωνο, του άνεκοινοσαν τό γεγονός και τον έληρωροόρησαν συγχρόνως ότι δέταξαν να παυθή ο ένεργήσας την κατάσχεσιν δικαστικός κλητήρ.

— Ο 'Θθων, μιλιάς τό άκουσε αυτό, τους ειπε με άσθηρό τό νόο :

— Ο δικαστικός κλητήρ έπαζε τό καθήνον του, εν όνόματι του Νόμου και του Βασιλέως. Εινε άξιος έπαιών και πρέπει να διατηρηθή στη θέσι του... Διατάσσω συγχρόνως να πληρωθή ή άμέσως ο έπαβάλων την κατάσχεσιν ήδιώτης. 'Αλλοίμονον στα 'Εθνη, όπου οί βασιλείς δεν σέβονται την δικαιοσύνην ή !

Τό ανέκδοτο αυτό εινε αληθέστατο. Τό άρηγείται ο άληθοπύητος σοφός του Σιλοκάστρου, Ι. Στανισλάου.

Τό Πάσχα του 1902 ο βασιλεύς Γεώργιος πήγε, κατά τη συνήθειά του, και επισκέφθηκε δίους στατόνους, στα Παριτήγιατα.

Μιλώντας εκεί άφελέστατα, με άξιοματικούς, ύπαξιωματικούς και φαντάρους, ειπε σ' έναν λογία :

— Νουίζω πως και τέρισι σέ ειδα δδω, λογία.

— Δέν λαθένατε, Μεγαλειότηά ! αποκρίθηκε ο λογίας. Είμαι...ά με τά βλητος ή !

Μίζοντας πως ή άνυπόκριτη εκείνη γαρά δφειλόταν στην ανέλπιστη παρουσια του. Τά λόγια της όμως τον έκαναν να καταλάδη τό λάθος του.

— Ω, Μπέν ! Ελεγε ή Λέλια, πόσο είμαι εύτυχής !... Φαντάσου ότι θα είμαι ή πρώτη στην 'Αγγλία που θ' άποκτηση την περίφημη διπλή, γαλάζια του λύπη !... Γάρα μόλις έλαξα τηλεγράφημα από τη Χάγη, από τό Κέλλκαυτ, ο οποίος μου άναγγέλει την άποστολή ενός βολθοδ ! ! !

Τόν καυμένο τον Σέρ Μπέν ! Σάν να την έθελπε για πρώτη φορά, θαύμαζε τη χάρη και την όριμη όμορφιά της γυναικάς του. Τάχα μά δυσκολευόταν πολύ να εα νακερδίση την άγάπη της, ή ήφπως είχε γίνει κι' αυτή μία κρούα, κι' άμυχη γυναικά :

και πήγε στην Τζούλιας.

Παραξενεύτηκε κάπως, όταν ο ύπηρετής του ειπε πως είχε διαταγή να μη δεχθή κανέναν, γιατί ή κυρία κόμησσα ήταν κουρασμένη κι' άναπαύοταν. 'Ο σέρ Μπέν φάνηκε σαν να δίστασε μία στιγμή, κατόπιν όμως σκέφθηκε πως ασφαλώς θα ήταν κανένα κόλλο της Τζούλιας, για να τον θασανιση και να τον ύποβάλη σε μία νέα δικιμασία. 'Αν άναπαύοταν, όπως συνήθιζε, στο ντιβαίν τό σαλονιο, τόσο τό καλύτερο θα την έμπουσε μ' ένα φιλί...
— Αποφασιστικά ο σέρ Μπέν παραμέρισε τον ύπηρετή κι' άρχισε ν' άνεβαίν τις σκάλες. Στενωχρημένος, ο ύπηρετής, τον άκολουθοόσε και τον παρακαλοόσε να μην έπιμείνη γιατί θα γίνει άτιος να χάση ίσως τη θέσι του ! 'Αλλά ο σέρ Μπέν ειχε άνοιξει κιόλας την πόρτα του σαλονιο, όσο σιγά-σικά μπορούσε, για να μη ζητηνή την Τζούλια άν τυχόν κοιμόταν.

— Ενα μεγάλο παραβάν θρισκόταν μπροστά στην πόρτα. Πίσω απ' αυτό στάθηκε μία στιγμή ο σέρ Μπέν, κατάπληκτος, σασισιμένος μπροστά τό θέμα που έθελπε... 'Η Τζούλια δεν κοιμόταν, μόνο θρισκόταν στην άγκαλία ενός νέου εσαθού ! 'Εκείνος της έκανε παρανόνα για τη χθεσινή άπιστία της, κι' ή Τζούλια του έλεγε τρυφερά :

— Άνότη ! Αυτόν τον γέρο ζήληφες, πολυαγαπημέ μου ; Εκκίνησε ο φοικαράς από την 'Αγγλία επιτίδες για μένα, έπιτιμιώσις δεν μπορούσα παρά να του προσχωρήσω για λίγες ώρες τη συντροφία μου... Αυτό ήταν όλο, κακέ !... Μπροστά σε όένα, λατρευτέ μου, κανέναν άνδρα δεν λογαριάζεται !

Λέο, πολυαγαπημέ μου, μονάχα έσένα αγαπώ !... Μέσα σ' ένα τρελλό άγκάλιασμα πνίγηκαν τα τελευταία λόγια της Τζούλιας... 'Ο σέρ Μπέν έκλεισε πιατά την πόρτα, κατέθηκε τρέχοντας τις σκάλες, άρπαζε τό καπέλλο του από τά χέρια του φοβισμένου ύπηρετή κι' έπέστρεψε στο ξενοδοχείο, μουρμουρίζοντας :

— Μήπως γέρασα στ' αλήθεια ; Μήπως ή γυναικάς δεν άλλαξαν, αλλά άλλαξα εγώ ;... Ποτέ ! ποτέ ! ούτε στα νειάτα μου άκόμα, δεν φίλησα καμμιά γυναικά με τόο πάθος, όσο ο ξανθός Λέο ! ! !

'Επί μέρες ο σέρ Μπέν γύριζε άσκοπα δδω κι' εκεί μέσα στο Παρισι, ως ότου μία μέρα στο θυρωρείο του ξενοδοχείου, του έδωσαν ένα γράμμα. 'Ηταν από τη Χάγη. 'Οχι, όμως από τη γυναικά του, αλλά από μία παιδική φίλη της, τη Μίννα Βάν Φρόεν. Του έγραφε πως έλειπε ο άνδρας της κι' έτσι ήθελε να τον ίδι, να του μιλήση και πως θα της έκανε χάρη αν επιστρέφοντας στην 'Αγγλία, περνούσε πρώτα από τη Χάγη...
— Α ! — σκέφθηκε ο σέρ Μπέν — να επί τέλους μία γυναικά που μοιλονότι φαίνεται ήσυχη κι' άφοσιωμένη στον άνδρα της, κρύβει ώστόσο μέσα της μία κρυφή φλόγα !...
Παρηγορημένος για την τελευταία σκληρά άπογοήτευσί του, ο σέρ Μπέν πήρε τό πρώτο τραίνο για τη Χάγη και τό ίδιο θράδυ έφθανε στο σπίτι της Μίννας Βάν Φρόεν.

— Θέε μου ! — σκέφθηκε ο σέρ Μπέν — σ' αυτή την καλονοικοκυρά θα ζεπέσω τώρα ; Φρικη !

— Ο σέρ Μπέν προσπαθοόσε να της βρη κάτι τό έλκυστικό, κάποια κρυφή γάρι, αλλά τίποτε δεν της εύρισκε. 'Ηταν ο τύπος της άπλης, καλής κι' άγαθής γυναικάς, χωρίς κοκεταρίες και γυναικέσις φιλαρέσκειες !

Όστόσο τό δειπνο ήταν πλούσιο και τα κραμια εκλεκτά. Κι' ενό έπινα τον καφέ τους στο σαλό, ο Μίννα άρχισε να του μιλά αούστρα. Ειπε πως ειχε φιλοξενήσει στο σπίτι της, τη σύζυγο του λαίδη Ουάρντερ και μοιλονότι ή φίλη της δεν της ειχε άνοιξει την καρδιά της, έκείνη ειχε καταλάβει τον κρυφό καυμό της. Δεν ήταν κρίμα να παραδλήτη τις χάρες και την όμορφιά της άνεκτιμητής έκείνης γυναικάς για περστικούς, άγάσιους έρωτας, άμοιφόλο άξιας γυναικών ;

— Ο σέρ Μπέν, με καθεθαυμένο κεφάλι, άκουσε τις παρατηρήσεις της άγαθής Μίννας Βάν Φρόεν, ντροπισαμένος για τη σκέφι που πέρασε από τό νού του όταν έλασε τό γράμμα της. Τέλος σήκωσε ψηλά τό κεφάλι του, κύτταξε κατάματα τη συνομιλήτρια του και σκεπτικώς ειπε :

— Έχετε δίκη, κυρία μου, και σας εύχριστώ για τις φιλικές συμβουλές σας. Παραθέλωμε συχνά τό λουλοόδι που εινε κοντά μας και ζητώμε άλλα... τα όποια δυστυχώς μιάς θοαζιόωνον μία στιγμή με την όμορφιά τους. Θα έπιστρέψω στη Λέλια... Και σας ύπόσχομαι να μη της όσωσ ποτέ αίτια να λυπηθή !...
— Ο Σέρ Μπέν, εαναγυρίζοντας στον πύργο του, βρήκε τη γυναικά του στον κήπο. Κρατοόσε από χέρι της ένα τηλεγράφημα. Καθώς πλησιάζε ο Σέρ Μπέν, ειπέ τά μάτια της που έλαμπαν με μία άσυνήθιστη ζωηρότητα. Κολακεύτηκε, νο-

